

Marian Biskup

1. niedziela adwentu, Adwentowe czuwanie

Wrocławski Przegląd Teologiczny 7/1, 260-261

1999

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

I. NIEDZIELA ADWENTU (ROK B) – 28 XI 1999

Adwentowe czuwanie

Do nowego roku kalendarzowego jeszcze niemal miesiąc, a w Kościele rozpoczynamy nowy rok kościelny – nowy rok liturgiczny. Witamy rok kościelny, bez szampana, petard i wielkich zabaw, jak zwykle się witać w Sylwestra nowy rok kalendarzowy. Rok kościelny rozpoczynamy spokojnie, często już, w różnych wspólnotach czuwaniem nocnym przed Najświętszym Sakramentem. Tak np. wchodzi w okres adwentu i w cały nowy rok liturgiczny Wspólnota Wrocławskiego Seminarium Duchownego.

Z nadzieją inicjujemy dziś, pierwszą niedzielą Adwentu, rok kościelny, w którym rozważać i przeżywać będziemy kolejny raz w naszym życiu czas zbawienia, podkreślany przez okresy liturgiczne. Przypominanie i uobecnianie w roku liturgicznym Wydarzeń Zbawczych i na nowo ich przeżywanie, to także nasze bezpośrednie uczestniczenie dziele zbawienia człowieka jakie kiedyś podjął i wciąż w Kościele realizuje Bóg.

Rozpoczynający się rok kościelny nabiera dla nas szczególnego wymiaru i znaczenia. Będzie to bowiem rok dla wszystkich chrześcijan wyjątkowy, ze względu na Wielki Jubileusz 2000–lecia chrześcijaństwa. Będzie to rok wielkiej wdzięczności jaką złożymy Bogu Ojcu za dar Jego Syna, Jezusa Chrystusa, który przed 20 wiekami stał się Człowiekiem dla naszego zbawienia. Będzie to też rok wyjątkowy, przez to, iż da nam możliwość głębszego i intensywniejszego przeżywania Misterium Zbawienia we wszystkich okresach liturgicznych. Przeżywany z ożywioną wiarą nowy, tak szczególny rok liturgiczny, wprowadzi nas w nowy – 21 wiek i w nowe – trzecie tysiąclecie chrześcijaństwa.

Na początku więc tego nowego roku liturgicznego, sam Jezus Chrystus kieruje do nas, do swoich wyznawców, wezwanie: „*Uważajcie, czuwajcie...mówię wszystkim: Czuwajcie*”. Ten apel Jezusa nabiera specyficznego znaczenia w obliczu Roku Wielkiego Jubileuszu 2000. Pytamy zatem: co mogą znaczyć te słowa w perspektywie czkających nas wydarzeń.

1. Pierwsza narzucająca się odpowiedź wydaje się prosta: czuwajcie, uważajcie, abyście nie przegapili tego Roku Łaski. Wśród różnych wydarzeń jakie zaistnieją w świecie, w Ojczyźnie, w naszej Rodzinie, w naszym życiu, nie możemy przeoczyć, że będzie się do wszystko działo w kontekście doświadczenia w Kościele wielkiego Miłosierdzia Bożego, które w Roku Jubileuszowym chce objąć cały Kościół, każdego człowieka. „*Uważajcie, czuwajcie... by (Pan) niespodzianie przyszedłszy, nie zastał was śpiących*”. A Pan będzie przychodził do nas o różnej porze i w różnym czasie, na różne sposoby i w różnych miejscach. Nie możemy przespać obecnego Adwentu! Może udział w roratach będzie znakiem naszego *czuwania*? Nie możemy też przespać najbliższych Świąt Bożego Narodzenia, w które szczególnie będziemy wchodzić jako wyznawcy Chrystusa w odchody Wielkiego Jubileuszu. Będzie to wyjątkowe, *pasterskie czuwanie*.

2. W nawiązaniu do Listu Apostolskiego Jana Pawła II *Tertio Millennio Adveniente*, w którym Ojciec Św. wprowadza w Rok Jubileuszowy, można powiedzieć, że *czuwać* tzn. zauważyć *Boga, który szuka człowieka*. Ojciec św. pisze, że *Bóg w Jezusie Chrystusie nie tylko mówi do człowieka – Bóg szuka człowieka*. *Wcielenie Syna Bożego świadczy o tym,*

że Bóg szuka człowieka. Dlaczego Bóg szuka człowieka? Jan Paweł II odpowiada: *dlatego, że człowiek oddalił się od Boga, ukrył się przed Bogiem, tak jak Adam pośród drzew rajskiego ogrodu. Człowiek dał się sprowadzić na manowce przez nieprzyjaciela Boga.* Trzeba nam zauważyć w Roku Jubileuszowym Boga, który szuka człowieka przez swojego Syna. Trzeba nam więc zauważyć działającego wobec nas Jezusa Chrystusa. Nie możemy przespać tej szansy, spotkania szukającego mnie Boga!

3. Jeszcze na jedno znaczenie, wezwania *czuwajcie*, zwróćmy uwagę. Czuwajcie w tym nowym roku kościelnym – Roku Jubileuszowym razem z Najświętszą Maryją Panną, która jako *wybrana córka Ojca, jawi się oczom wierzących jako doskonały przykład miłości Boga i bliźniego.* Czuwanie więc z Maryją przynagli nas, abyśmy zrobili wszystko cokolwiek Jezus jej Syn, a nasz Zbawiciel nam powie. Czuwanie w Roku Jubileuszowy wraz z Maryją spowoduje, że tak jak Ona miłować będziemy Boga i człowieka. W ten sposób wielkie wezwanie roku dwutysięcznego, z którym związana jest szczególna łaska Chrystusa dla Kościoła i dla całej ludzkości, nie pozostanie w nas, w naszych katolickich rodzinach, w naszych wspólnotach parafialnych bez odzewu.

Na początek roku kościelnego złożmy sobie życzenia, abyśmy świadomie, z głęboką wiarą przeżyli ten niepowtarzalny Rok Jubileuszowy, który z pewnością obfitował będzie w Boże Błogosławieństwo i Boże Miłosierdzie.

ks. Marian Biskup

2. NIEDZIELA ADWENTU – 5 XII 1999

Głos na pustkowiu

1. *„Pocieszcie, pocieszcie mój lud, mówi wasz Bóg. Przemawiajcie do serca Jeruzalem i wołajcie do niego, że czas jego służby się skończył, że nieprawość jest odpokutowana...”.* Tak prorok Izajasz rozpoczyna podnosić na duchu Izraela i pocieszać wszystkich pielgrzymujących, zmęczonych i utrudzonych. Również i nas żyjących na progu III tysiąclecia Kościoła. Podobne pocieszenie kierował Mojżesz do swego narodu wobec bliskiego wyzwolenia z niewoli egipskiej. Podobne wołanie mogli usłyszeć pasterze w Betlejem w noc Bożego narodzenia. Jest to wołanie Jana Chrzciciela na początku publicznej działalności Jezusa ogłaszającego Królestwo Boże. Jest to wołanie Adwentu, który może i powinien głosić każdego dnia Kościół pielgrzymujący, który doświadcza tych samych trudów wędrówki, którego ludzie dzielą te same nieuleczalne choroby, agonie, bezrobocie, włącznie z grzechami, które niesie świat, nie znający siły zbawczej jaką „Bóg obudził w domu Dawida swojego sługi”. Kościół jest w ten sposób świadkiem rzeczywistej nadziei. Wołanie więc Adwentu jest wciąż aktualne od dnia kiedy się go usłyszało, ponieważ człowiek każdego pokolenia jest tym, który ma prawo odkryć Objawienie się naszego Boga Jezusa Chrystusa pośród jakiegokolwiek zniewolenia.

2. *„Pocieszcie, pocieszcie mój lud, mówi wasz Bóg. Przemawiajcie do serca wierzących”.* Co powinienem powiedzieć? Powiedz im, że są odkupione ich grzechy, zwiastuj im